

Проповед в деня на Баташките мъченици

Какво е мъченичество?

Не сме ли твърде богати на мъченици? Не напомнят ли родните места – Батак, и не само Батак – Касап дере, Кокалище край Гела, Петрова нива, Ново село, Сладък кладенец и стотици други, не напомнят ли именно мъченическият подвиг на нашите деди? Не блуждаем ли в сън без сънища, забравяйки техния венец на славата?

Кой е онзи момент, когато спираме да се молим за починалия и започваме да се молим на починалия да се застъпи пред Божия престол за някоя наша просба.

Твърде, твърде голямо множество са онези в белите дрехи, закланите за истината, чиито души са под жертвеника Божий и които се изповядват на Агнеца с оръдията на своето мъченичество.

А ние сме техни наследници по кръв, по вяра, дано не само по кръв, дано сме наследници и по вяра, род мъченици, чието мънишко дело е да не забравят мъчениците, да казват „Вечна им памет, Царство им небесно!“. Поклон пред подвига им, поклон пред нетленните венци на славата, които те не захвърлиха, въпреки диктата на страха, плътта и дявола, венците, с които се увенчаха в тази най-велика победа, чийто залог е вечността, блажената вечност ...

Поклон пред батачани и десетките, стотиците, хилядите незнайни, тям подобни, наши деди – мъже, жени и деца – Христов дял и Христово наследство, чието потомство сме ние ...

Свети Баташки мъченици, молете Господа за нас. Молете Го и всички вие, покрили родната земя с багреността на кръвта, сега с палмови клонки в ръце, избелили с кръв кръщелната си одежда.

А къде сме ние, угнетени в битка за хляба земен, обезкървени, дезориентирани от кризи (икономически, политически, духовни), прегърнали натрапени идеологии на наложеното извращение, инертни „ню-ейдж“ носители, пометени от вятъра на промяната, в комфортните, но лишени от дух чуждоземни обиталища, съсипани и забравили вяра, а често и език, българи – православни – наследници на мъченици.

Нима не знаем, че в тайнствената стаичка на сърцето, съсредоточие на душата ни, се пази знанието, че някъде там милее за нас парче родна земя – некропол с кости на изповедници, осветена от кръвта им. Нима не знаем, че на небето предстои истинското ни семейство, придобило небесната прародина, по-живи от живите, по-близки от близките – мъчениците на всички времена от нашите земи, дошли от голямата скръб, по-сияйни от слънце в не вечерния ден на Божията слава, преклонили колена пред Божия престол, просещи с дръзновение: „Вразуми, Господи, род безроден ... Помогни на неверието му ...“

2021 г.